

единъ пергаментовъ свитѣкъ и като го цѣлуна, поклони се и го подаде на Иваница.

Царѣтъ сѣщо се поклони и прие посланието. Челото му бѣше леко навѣсено. Не му харесваше това, гдето нунциятъ го наричаше само „благороденъ мжжъ“ и гдето Доменико отъ Бриндизи бѣше ромеецъ. Въ това време столници внесоха топли питиета и ястия, и докато пѣтниците подкрепяха силитѣ си, той бързо разчути апостолическия печатъ и като разгъна тънкия пергаментъ, се приближи до три свѣщника на масата. Ржцетѣ му треперѣха отъ радостъ и вълнение.

Между това, изгончи се бѣха прѣснали изъ цѣлия градъ да съобщятъ невѣроятната вестъ на всички велики боляри и да ги свикатъ на синклитъ. Наскоро следъ това единъ следъ другъ почнаха да прииждатъ къмъ палата: князъ Белота, деспотъ Борилъ, деспотъ Славъ, куманскитѣ войводи Коца и Манастъръ, архиепископъ Василий, пресвитеръ Константинъ и останалитѣ знатни люде.

Тѣ влѣзоха съ радостни възклицания и сякашъ не вѣрваха на очитѣ си. Князъ Белота прегърна царя и го цѣлуна просълзено. Дойдоха и сестритѣ на Калояна съ мжжетѣ си. Най-последъ се яви Целгуба, очудена и поразена. Пратеницитѣ се бѣха нахранили и се грѣха на огъня. Тогава царѣтъ имъ предложи да отидатъ да си починатъ и самъ ги изпрати до стаитѣ имъ. Като се върна въ работната, пресвитеръ Константинъ и Сеславъ се спуснаха къмъ него и го отрупаха съ въпроси. Лицата на всички горѣха, очитѣ възторжено блестѣха. Калоянъ се озърна и попита:

— Где е престолонаследникътъ?

— Нему не е съобщено — каза нѣкой.

— Веднага да се извика князъ Иоанъ — заповѣда царѣтъ. — Той не е вече толкова малъкъ и отъ сега нататъкъ трѣбва да присѣтствува на всички синклити.

Юношата пристигна треперящъ отъ възторгъ. Той се хвърли на врата на чичо си и му пошѣлна: Това е било най-голтѣмото желание на баща ми.

Най-сетне Иваница разгърна листа и почна да чете,